

gaar ikke videre end til at være et Led i Staten med egne Funktioner. Der har for Resten været en Tid — det var inden Krigen —, da man i Danmark viste mere Forstaaelse for sligt, og det var den Gang, da man samledes i Oslo med Repræsentanter for andre Lande og drøftede, hvorledes man skulde komme til en retfærdig Fred. Da fremhævede man som en Mulighed, at et Land, naar det kommer til en anden Stat, faar administrativ Selvforvaltning. Det har man imidlertid glemt; kan være, man alligevel skal ind paa en slig Tankegang. Inden vi kom til Danmark, var de allerfleste Præster, Lærere og de fleste Embedsmænd i Nordslesvig Landets Børn. Da vi blev Danske, maatte de fleste gaa, og andre Mænd fra det gamle Rige strømmede ind. Jeg tror ikke, det var klogt, ej heller rimeligt, men man kunde jo tænke sig og har længe ment, at det kun var tænkt som en Overgangstilstand. Alt, hvad vi har oplevet, gør imidlertid det Indtryk, at man gaar frem i den Retning, det er Befolkningens Indtryk, og det er mod Befolkningens Ønske. Saadanne Tildragelser som den i Bylderup, hvor Befolkningen havde udset en Dyrlæge fra Nordslesvig, som skulde overtage Kødkontrollen ved Slagteriet, men som i sidste Øjeblik maatte vige for en Mand fra det gamle Land, uden at det blev gjort gældende, og uden at det kunde gøres gældende, at Manden ikke var kvalificeret, viser tydeligt, hvor Rejsen gaar hen. Jeg siger endnu en Gang, at det er ikke med Befolkningens Ønske dernede, og derfor maa jeg overfor Regeringen rejse det Krav, at man slaar ind paa andre Veje i den Retning. Naar Regeringen er villig til det, vil vi omsider komme til den Tilstand, vi havde før, at Embedsmændene, især i de højere Grader, er begge Sprog mægtige, og det vilde være ønskeligt, omendskønt jeg godt ved, at det tyske Sprog selvfølgelig ikke har den Udbredelse i Nordslesvig som det danske Sprog, men vi dernede ved ogsaa, at vi er Nabo til Tyskland, og jo mere Krigsfordommene svinder, des almindeligere bliver det Ønske i Befolkningen, at man faar Kendskab til begge Sprog, og jeg siger endnu en Gang, at det vilde være ønskeligt.

Selvstyretanken er et Princip, der har sin Betydning langt ud over mere lokale

Spørgsmaal, det har sin Betydning for hele Landet. Det blev mig aldrig saa klart som forleden, da man her førte en Debat om Brændselshjælp til de gamle. Den højtærede Hr. Indenrigsminister havde fuldkommen Ret, naar han sagde, at det kunde ikke gaa an at nægte denne Hjælp under Henvisning til, at de gamle aldrig selv kan yde Bidrag til en saadan Hjælp, saa længe Muligheden derfor slet ikke er forudset i dansk Lovgivning enten ved Folkeforsikring eller noget lignende. Men i samme Øjeblik rejser sig saa det Spørgsmaal, hvorfor man saa ikke i Danmark gør Alvor af at bygge hele den sociale Lovgivning paa Selvhjælpens sunde Princip. Alle disse Debatter, som jeg nu saa ofte har hørt her i Folketinget om sociale Foranstaltninger, har altid haft det Præg, at det ene Parti prøvede at overtrumfe det andet i Velvillie mod de mindre velstillede Klasser. Da man til sidst mente ikke at kunne blive ved at gaa den Vej og nogle Partier ikke mere vilde være med, var det i Grunden et helt umuligt Forhold, naar man da ikke kunde vise andre Veje, for noget maa der dog gøres. Vi i Nordslesvig kender det fra tidligere, at den sociale Forsørgelse var bygget paa det sunde Princip: Hjælp til Selvhjælp, hvor man selv ydede sit Bidrag, og man burde forbinde dette sunde Princip: Selvhjælpen, med den sunde Tanke: Selvstyret. Jeg mener dermed, at de Kapitaler, der samles, naar de enkelte betaler deres Bidrag, naar Staten træder hjælpende til ligesom de enkelte Virksomheder, hvad rimeligt er, bør forvaltes i allerførste Linie af dem, der er forsikrede, og deres Organer. Det gjorde man ikke i Tyskland, men det burde man gøre. Det skulde være den Ære, som de andre Befolkningsdele viste de mindre velstillede, Arbejderne i Særdeleshed, og det er mere end Velgerning. Jeg kunde tænke mig, at man særlig anvendte disse Kapitaler og de Renter, der skulde svares af dem, til Løsning af Boligspørgsmaalet for Arbejderne og de mindre velstillede, saaledes som det Lovforslag, som det ærede Medlem Hr. Holstein har indbragt, tilsigter det. Det maatte efter min Mening være det første, vi maatte gøre, og først i anden Linie kunde man maaske gøre Arbejderne til Deltagere i den industrielle Produktion. Det er noget, man er begyndt at bruge her i Danmark, og det